

SÉNAT DE BELGIQUE BELGISCHE SENAAAT

SESSION DE 1951-1952.

ZITTING 1951-1952.

SEANCE DU 27 MARS 1952.

VERGADERING VAN 27 MAART 1952.

Projet de loi portant approbation de la Convention concernant la déclaration de décès de personnes disparues et de l'acte final, signés à Lake Success, le 6 avril 1950.

Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de verklaring van overlijden van vermiste personen en van de slotakte, getekend te Lake Success, de 6e April 1950.

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

La disparition d'un nombre considérable de personnes au cours de la dernière guerre a créé de sérieuses difficultés d'ordre juridique notamment dans les domaines de l'état civil et de la dévolution des biens.

En vue de remédier à cette situation, un grand nombre d'Etats ont adopté une législation exceptionnelle permettant dans certaines conditions de déclarer le décès des disparus.

En Belgique, par exemple, la loi du 20 août 1948 (1) a réglé cette question en permettant à l'autorité administrative de déclarer les présomptions de décès et aux tribunaux de déclarer judiciairement les décès des personnes dont il s'agit. Cette loi s'inspirait d'ailleurs de celle du 28 juillet 1921 votée au lendemain de la guerre 1914-1918 (2) et de l'Arrêté du Régent du 14 février 1946 (3).

Bien que la plupart des pays intéressés au problème des disparus aient légiféré dans ce sens, de nombreuses difficultés subsistent en raison du fait que les actes ou jugements tenant lieu d'actes de décès ne sont pas reconnus dans tous les pays.

C'est ainsi que les tribunaux des Etats-Unis d'Amérique entre autres ne reconnaissent pas l'autorité des déclarations de décès prononcées à l'étranger, ce qui

MEMORIE VAN TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De verdwijning van een aanzienlijk aantal personen tijdens de jongste oorlog heeft ernstige moeilijkheden van juridische aard doen ontstaan, inzonderheid op het gebied van de burgerlijke stand en van de toewijzing van bezittingen.

Om deze toestand te verhelpen hebben een groot aantal Staten een buitengewone wetgeving goedgekeurd, waardoor het onder bepaalde voorwaarden mogelijk is vermisten voor overleden te verklaren.

In België bijvoorbeeld werd dit vraagstuk geregeld bij de wet van 20 Augustus 1948 (1), die aan de bestuurlijke overheid en aan de rechtbanken toelating gaf om respectievelijk verklaringen van het vermoedelijk overlijden en gerechtelijke verklaringen van het overlijden van vermisten uit te spreken. Deze wet steunde trouwens op die van 28 Juli 1921, welke kort na de oorlog 1914-1918 werd aangenomen (2), en op het Bestuit van de Regent van 14 Februari 1946 (3).

Alhoewel het merendeel der landen voor wie zich vraagstukken omtrent vermisten stellen, wetten in die zin hebben uitgevaardigd, bestaan er nog talrijke moeilijkheden wegens het feit dat de akten of vonnissen die in de plaats komen van overlijdensakten, in alle landen niet erkend worden.

Zo zien wij dat de rechtbanken der Verenigde Staten van Amerika het gezag niet erkennen van in het buitenland uitgesproken verklaringen van over-

(1) Voir « Moniteur belge » du 27 août 1948.

(2) Voir « Moniteur belge » du 30 juillet 1921.

(3) Voir « Moniteur belge » des 25-26 février 1946.

(1) Zie « Belgisch Staatsblad » van 27 Augustus 1948.

(2) Zie « Belgisch Staatsblad » van 30 Juli 1921.

(3) Zie « Belgisch Staatsblad » van 25-26 Februar 1946.

a pour conséquence d'entraver la liquidation d'un grand nombre de successions.

L'Organisation des Nations-Unies, préoccupée par ce problème, est arrivée à la conclusion que seule une Convention internationale pourrait, de façon rationnelle et efficace, régler les difficultés visées ci-dessus.

Un projet de convention élaboré par les divers organes des Nations Unies a finalement été adopté par une Conférence diplomatique qui a réuni, à Lake Success du 15 mars au 6 avril 1950, les représentants de 25 Etats, dont la Belgique.

Le projet a pour but de faciliter le prononcé et la reconnaissance des déclarations de décès des personnes disparues au cours de la deuxième guerre mondiale, par suite des événements militaires ou de persécutions.

Il prévoit également l'institution d'un bureau international où seront enregistrées les déclarations de décès prononcées dans les différents pays. L'Assemblée Générale a approuvé la constitution de ce bureau, lequel entrera en fonctions dès que la Convention aura été ratifiée par deux Etats.

Il est vrai que la Convention des Nations Unies sur les déclarations de décès des personnes disparues n'apporte pas de bien grandes modifications à la législation belge en la matière. Néanmoins, en la ratifiant, notre pays affirme une fois encore sa volonté d'apporter sa collaboration à une nouvelle œuvre de coopération internationale.

*Le Ministre des Affaires Etrangères, a.i.,
Ministre du Commerce Extérieur,*

lijden, wat voor gevolg heeft dat de vereffening van een groot aantal nalatenschappen wordt belemmerd.

De Organisatie der Verenigde Naties heeft zich met dit vraagstuk beziggehouden en is tot de slotsom gekomen dat alleen een internationaal verdrag op rationele en doelmatige manier de hoger bedoelde moeilijkheden kon regelen.

Een door de verschillende UNO-organen uitgewerkt ontwerp van verdrag werd uiteindelijk goedgekeurd door een Diplomatieke Conferentie, waaraan, van 15 Maart tot 6 April 1950, te Lake Success, afgevaardigden van 25 Staten, waaronder België, deelnamen.

Het ontwerp heeft als doel de uitspraak en de erkenning te vergemakkelijken van verklaringen van overlijden van personen die ingevolge militaire gebeurtenissen of vervolgingen tijdens de tweede wereldoorlog zijn verdwenen.

Het voorziet eveneens de oprichting van een internationaal bureau voor inschrijving van in de verschillende landen uitgesproken verklaringen van overlijden. De Algemene Vergadering heeft de samenstelling van dit bureau goedgekeurd, dat zijn werkzaamheden zal aanvangen zodra de Overeenkomst door twee Staten is bekrachtigd.

Weliswaar brengt het Verdrag der Verenigde Naties betreffende de verklaringen van overlijden van vermisten geen grote wijzigingen aan in de desbetreffende Belgische wetgeving. Door het te bekrachtigen bevestigt ons land evenwel eens te meer dat het de wil heeft aan een nieuwe vorm van internationale samenwerking deel te nemen.

*De Minister van Buitenlandse Zaken, a.i.,
Minister van Buitenlandse Handel,*

J. MEURICE.

Le Ministre de la Justice,

De Minister van Justitie,

J. PHOLIEN.

Le Ministre de la Reconstruction, | *De Minister van Wederopbouw,*

A. COPPE.

Projet de loi portant approbation de la Convention concernant la déclaration de décès de personnes disparues et de l'acte final, signés à Lake Success, le 6 avril 1950.

Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de verklaring van overlijden van vermiste personen en van de slotakte, getekend te Lake Success, de 6e April 1950.

BAUDOUIN,

ROI DES BELGES.

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Affaires Etrangères, de Notre Ministre de la Justice et de Notre Ministre de la Reconstruction,

NOUS AVONS ARRETE ET ARRETONS :

Notre Ministre des Affaires Etrangères, Notre Ministre de la Justice et Notre Ministre de la Reconstruction sont chargés de présenter en Notre nom, aux Chambres Législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article Unique.

La Convention concernant la déclaration de décès de personnes disparues et l'acte final, adoptés à Lake Success, New-York, le 6e avril 1950, sortiront leur plein et entier effet.

Donné à Gstaad, le 17 mars 1952.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

*Le Ministre des Affaires Etrangères, a.i.,
Ministre du Commerce Extérieur,*

J. MEURICE.

Le Ministre de la Justice,

J. PHOLIEN.

Le Ministre de la Reconstruction,

A. COPPE.

BOUDEWIJN.

KONING DER BELGEN.

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL.

Op de voordracht van Onze Minister van Buitenlandse Zaken, van Onze Minister van Justitie en van Onze Minister van Wederopbouw,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Buitenlandse Zaken, Onze Minister van Justitie en Onze Minister van Wederopbouw zijn gelast in Onze Naam, bij de Wetgevende Kamers, het ontwerp van wet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Enig Artikel.

Het Verdrag inzake de verklaring van overlijden van vermiste personen en de slotakte, aangenomen te Lake Success, New-York, de 6e April 1950, zullen volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Gstaad, de 17e Maart 1952.

VAN KONINGSWEGE :

*De Minister van Buitenlandse Zaken, a.i.,
Minister van Buitenlandse Handel.*

De Minister van Justitie,

De Minister van Wederopbouw,

CONVENTION

concernant la déclaration de décès
de personnes disparues et acte final,
signés à Lake Success, New-York,
le 6 avril 1950.

VERDRAG

inzake de verklaring van overlijden
van vermiste personen en slotakte,
ondertekend te Lake Success, New-York.
op 6 April 1950.

(VERTALING)

**Acte final de la Conférence des Nations Unies sur
la déclaration de décès de personnes disparues.**

L'Assemblée générale des Nations Unies, dans sa résolution 369 (IV) en date du 3 décembre 1949, a décidé la réunion d'une conférence internationale de représentants des différents Etats en vue de conclure une convention multilatérale concernant la déclaration de décès de personnes disparues.

La Conférence des Nations Unies sur la déclaration de décès de personnes disparues s'est réunie à Lake Success, New-York, au siège temporaire de l'Organisation des Nations Unies, du 15 mars au 6 avril 1950.

Les Gouvernements des Etats ci-après étaient représentés à la Conférence par des délégations :

Belgique ;
Birmanie ;
Bolivie ;
Brésil ;
Chine ;
Cuba ;
Danemark ;
Equateur ;
Etats-Unis d'Amérique ;
France ;
Grèce ;
Inde ;
Israël ;
Nicaragua ;
Pakistan ;
Pays-Bas ;
Pérou ;
Philippines ;
Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord ;
Suède ;
Syrie ;
Turquie ;
Uruguay ;
Venezuela ;
Yougoslavie.

Les Gouvernements des Etats suivants étaient représentés à la Conférence par des observateurs :

Canada ;
Egypte ;
Ethiopie ;
Iran ;
Mexique ;
Thaïlande.

**Slotakte van de Conferentie der Verenigde Naties
over de verklaring van overlijden van vermiste
personen.**

(VERTALING.)

In haar resolutie 369 (IV) d.d. 3 December 1949 heeft de Algemene Vergadering der Verenigde Naties besloten een internationale conferentie van vertegenwoordigers der verschillende Staten bijeen te roepen, met het oog op het afsluiten van een multilateraal verdrag in zake de verklaring van overlijden van vermiste personen.

De Conferentie der Verenigde Naties over de verklaring van overlijden van vermiste personen vond plaats van 15 Maart tot 6 April 1950 te Lake Success New-York, in de tijdelijke zetel van de Organisatie der Verenigde Naties.

De Regeringen der hierna vermelde Staten waren op de Conferentie door afvaardigingen vertegenwoordigd :

België ;
Birma ;
Bolivia ;
Brazilië ;
China ;
Cuba ;
Denemarken ;
Ecuador ;
Verenigde Staten van Amerika ;
Frankrijk ;
Griekenland ;
India ;
Israël ;
Nicaragua ;
Pakistan ;
Nederland ;
Peru ;
Philippijnen ;
Verenigd Koninkrijk Groot-Britannië en Noor-Ierland ;
Zweden ;
Syrië ;
Turkije ;
Uruguay ;
Venezuela ;
Joego-Slavië.

De Regeringen der volgende Staten waren op Conferentie door waarnemers vertegenwoordigd :

Canada ;
Egypte ;
Ethiopië ;
Iran ;
Mexico ;
Thailand.

L'Organisation internationale pour les réfugiés était également représentée par un observateur.

M. Sture Petré, représentant de la Suède, a été élu Président : M. Adnan Kural, représentant de la Turquie, et M. Francisco V. Garcia Amador, représentant de Cuba, ont été élus Vice-Présidents.

La Conférence était saisie du projet de convention (document E/1368) qu'elle a utilisé comme base de discussion. Ce projet avait été élaboré par le Comité spécial chargé d'étudier la déclaration de décès de personnes disparues, qui s'était réuni à Genève en juin 1949 en application de la résolution 209 (VIII) du Conseil économique et social.

A la suite des délibérations de la Conférence et du Comité de rédaction désigné par elle, la Conférence a arrêté le texte de la Convention concernant la déclaration de décès de personnes disparues, et a déclaré la Convention ouverte à l'adhésion des Etats. Les textes anglais, espagnol et français de la Convention constituent l'annexe du présent Acte final.

A la demande de certaines délégations, la Conférence a tenu à confirmer que :

a) « Toutes les matières non expressément réglées par la présente Convention, notamment celles relatives à la réapparition des personnes disparues, demeurent régies par la législation nationale des Etats contractants :

b) » Aucune disposition de la présente Convention ne doit être interprétée comme portant atteinte, en ce qui concerne les cas prévus par la Convention, à l'application du principe de la réciprocité ou des accords en vigueur entre les parties à la Convention relatifs à la reconnaissance et à l'exécution mutuelles d'actes ou de jugements étrangers ou, d'une façon générale, comme interdisant une pratique plus libérale. »

EN FOI DE QUOI les représentants et observateurs soussignés ont respectivement apposé leur signature sur le présent Acte final, réservant complètement la position de leurs Gouvernements quant à leur adhésion à la Convention.

FAIT à Lake Success, New-York, le six avril mil neuf cent cinquante en un seul exemplaire, en anglais, chinois, espagnol, français et russe, chaque texte faisant également foi. Le présent Acte final et la Convention y annexée seront déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, qui en remettra des copies certifiées conformes aux Etats Membres de l'Organisation, aux Etats non membres qui sont parties au Statut de la Cour internationale de Justice, ainsi qu'à tous les autres Etats non membres auxquels une invitation aura été adressée par le

De Internationale Organisatie voor de Vluchtelingen was eveneens door een waarnemer vertegenwoordigd.

De h. Sture Petré, vertegenwoordiger van Zweden, werd tot Voorzitter verkozen ; de h. Adnan Kural, vertegenwoordiger van Turkije, en de h. Francisco V. Garcia Amador, vertegenwoordiger van Cuba, werden tot Ondervoorzitter verkozen.

Aan de Conferentie was het ontwerp van verdrag (bescheid E/1368) voorgelegd, dat zij als basis voor de besprekingen heeft gebruikt. Dit ontwerp was uitgewerkt geworden door het Speciaal Comité belast met het bestuderen van de verklaring van overlijden van vermiste personen, welk comité in Juni 1949, ter toepassing van resolutie 209 (VIII) van de Economische en Sociale Raad, te Genève was bijeengekomen.

Ingevolge de besprekingen van de Conferentie en van het door haar aangestelde Redactie-Comité, heeft de Conferentie de tekst van het Verdrag in zake de verklaring van overlijden van vermiste personen vastgesteld en heeft ze het Verdrag voor de toetreding der Staten geopend verklaard. De Engelse, Spaanse en Franse teksten van het Verdrag vormen de bijlage bij deze Slotakte.

Op verzoek van sommige afvaardigingen, heeft de Conferentie er aan gehecht te bevestigen wat volgt :

a) « Alle niet uitdrukkelijk bij dit Verdrag geregelde zaken, inzonderheid die met betrekking tot de terugkomst van vermiste personen, blijven aan de nationale wetgeving der Verdragsluitende Staten onderworpen ;

b) » Geen enkele bepaling van dit Verdrag mag zo geïnterpreteerd worden als zou ze, wat de bij het Verdrag voorziene gevallen betreft, afbreuk doen aan de toepassing van het reciprociteitsbeginsel of van de akkoorden die tussen de partijen bij het Verdrag van kracht zijn en betrekking hebben op de wederzijdse erkenning en uitvoering van buitenlandse akten of vonnissen, of, over het algemeen, als zou ze een meer liberale handelwijze verbieden. »

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekende vertegenwoordigers en waarnemers respectievelijk hun handtekening op deze Slotakte hebben gezet, met volledig voorbehoud wat betreft de houding van hun Regeringen in zake hun toetreding tot het Verdrag.

GEDAAN te Lake Success, New-York, de zesde April negentienhonderd vijftig, in één enkel exemplaar, in het Engels, Chinees, Spaans, Frans en Russisch, zijnde elke tekst gelijkelijk rechtsgeldig. Deze Slotakte en het daarbij gevoegde Verdrag zullen neergelegd worden, bij de Secretaris-Generaal van de Organisatie der Verenigde Naties, die er eensluidend verklaarde afschriften zal van bezorgen aan de bij de Organisatie aangesloten Staten, aan de niet aangesloten Staten die partij zijn bij het Statuut van het Internationale Gerechtshof, zomede aan al de andere niet aangesloten Staten die

Conseil économique et social en application des dispositions de l'article 13 de la Convention.

Pour le Royaume de Belgique :
Joseph NISOT.

Pour la Bolivie :
Ed. Anze MATIENZO.

Pour le Brésil :
Gilberto AMADO.

Pour l'Union Birmane :
TIN MAUNG.

Pour la Chine :

Pour Cuba :
F.V. GARCIA AMADOR (25-IV-50).

Pour le Danemark :
Holten EGGERT.

Pour l'Equateur :
Wilson CORDOVA.

Pour la France :
Guy DELTEL.

Pour la Grèce :
Alexis KYROU.

Pour l'Inde :
B. RAJAN.

Pour Israël :
Jacob ROBINSON.

Pour le Royaume des Pays-Bas :
C.A. de MEIJERE.

Pour le Nicaragua :

Pour le Pakistan :
R. S. CHHATARI.

Pour le Pérou :
T. CABADA (19-IV-1950).

Pour la République des Philippines :

Pour la Suède :
Sture PETREN.

Pour la Syrie :
N. RIFAI.

Pour la Turquie :
A. KURAL.

*Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne
et d'Irlande du Nord :*
J.E.S. FAWCETT.

Pour les Etats-Unis d'Amérique :
John MAKOTOS.

van de Economische en Sociale Raad, ter uitvoering van de bepalingen van artikel 13 van het Verdrag, een uitnodiging zullen ontvangen hebben.

Voor het Koninkrijk België :
Joseph NISOT.

Voor Bolivia :
Ed. Anze MATIENZO.

Voor Brazilië :
Gilberto AMADO.

Voor de Birmaanse Unie :
TIN MAUNG.

Voor China :

Voor Cuba :
F.V. GARCIA AMADOR (25-IV-50).

Voor Denemarken :
Holten EGGERT.

Voor Ecuador :
Wilson CORDOVA.

Voor Frankrijk :
Guy DELTEL.

Voor Griekenland :
Alexis KYROU.

Voor India :
B. RAJAN.

Voor Israël :
Jacob ROBINSON.

Voor het Koninkrijk der Nederlanden :
C.A. de MEIJERE.

Voor Nicaragua :

Voor Pakistan :
R. S. CHHATARI.

Voor Peru :
T. CABADA (19-IV-1950).

Voor de Republiek der Philippijnen :

Voor Zweden :
Sture PETREN.

Voor Syrië :
N. RIFAI.

Voor Turkije :
A. KURAL.

*Voor het Verenigd Koninkrijk Groot-Brittannië
en Noord-Ierland :*
J.E.S. FAWCETT.

Voor de Verenigde Staten van Amerika :
John MAKOTOS.

Pour l'Uruguay :

Pour le Venezuela :
V.M. PEREZ PEROZO.

Pour la Yougoslavie :
Djuro NINCIC.

OBSERVATEURS :

Pour le Canada :
G.K. GRANDE.

Pour l'Egypte :
ABDEL-HAMID ABDEL-GHANI.

Pour l'Ethiopie :
John H. SHAW.

Pour l'Iran :
Dr. Djalal ABDOH.

Pour le Mexique :
J. ESCOBAR.

Pour la Thaïlande :
Dr. Manu AMATAYAKUL.

Le Président de la Conférence :
Sture PETREN.

*Le Secrétaire général adjoint
chargé du Département juridique :*
Dr. I. KERNO.

Le Secrétaire exécutif de la Conférence :
Oscar SCHACHTER.

**Convention concernant la déclaration de décès
de personnes disparues.**

PREAMBULE.

LES ETATS CONTRACTANTS.

CONSIDERANT que les événements militaires et les persécutions raciales, religieuses, politiques et nationales ont provoqué, au cours de la seconde guerre mondiale, la disparition de personnes dont le décès ne peut être établi avec certitude,

CONSIDERANT qu'il en est résulté des difficultés d'ordre juridique qui ont mis un grand nombre d'êtres humains dans une situation précaire,

CONVAINCUS que la solution de ces difficultés appelle des mesures de coopérations internationale,

SONT CONVENUS DES DISPOSITIONS SUIVANTES :

Article Premier.

Champ d'application.

1. La présente Convention concerne les déclarations de décès de personnes dont la dernière résidence se

Voor Uruguay :

Voor Venezuela :
V.M. PEREZ PEROZO.

Voor Joego-Slavië :
Djuro NINCIC.

WAARNEMERS :

Voor Canada :
G.K. GRANDE.

Voor Egypte :
ABDEL-HAMID ABDEL-GHANI.

Voor Ethiopië :
John H. SHAW.

Voor Iran :
Dr. Djalal ABDOH.

Voor Mexico :
J. ESCOBAR.

Voor Thailand :
Dr. Manu AMATAYAKUL.

De Voorzitter van de Conferentie :
Sture PETREN.

*De Adjunct-Secretaris-Generaal
belast met het Juridisch Departement :*
Dr. I. KERNO.

De Uitvoerend Secretaris van de Conferentie :
Oscar SCHACHTER.

**Verdrag inzake de verklaring van overlijden
van vermiste personen.
(Vertaling)**

PREAMBULE.

DE VERDRAGSLUITENDE STATEN,

OVERWEGENDE dat de militaire gebeurtenissen en de godsdienstige, politieke, nationale en rassenvervolgingen tijdens de tweede wereldoorlog, de verdwijning hebben veroorzaakt van personen wier overlijden niet met zekerheid kan vastgesteld worden,

OVERWEGENDE dat hieruit moeilijkheden van juridische aard zijn gesproten die een groot aantal mensen in een onzekere toestand hebben geplaatst,

IN DE OVERTUIGING dat voor de oplossing van die moeilijkheden gemeenschappelijke maatregelen onontbeerlijk zijn,

ZIJN OMTRENT DE VOLGENDE BEPALINGEN OVEREENGEKOMEN :

Eerste Artikel.

Toepassingsgebied.

1. Dit Verdrag heeft betrekking op de verklaringen van overlijden van personen wier laatste verblijfplaats

trouvait en Europe, en Asie ou en Afrique, et qui ont disparu au cours des années 1939-1945, dans des circonstances qui permettent raisonnablement de supposer qu'elles sont mortes par suite d'événements de guerre ou de persécutions raciales, religieuses, politiques ou nationales.

Toutefois, les membres des forces armées ne seront pas considérés comme ayant eu leur résidence en Europe, en Asie ou en Afrique, du seul fait qu'ils ont été en service sur ces continents.

2. Les Etats contractants pourront, par notification adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, étendre l'application de la Convention aux personnes disparues après 1945 dans des circonstances similaires. Cette extension ne s'appliquera qu'entre Etats ayant fait cette notification.

3. Les personnes visées aux paragraphes 1 et 2 ci-dessus sont, dans la présente Convention, appelées « personnes disparues ».

Art. 2.

Tribunaux compétents.

1. Dans la présente Convention, le terme « tribunal » s'entend de toute autorité qui, aux termes de la législation nationale en vigueur, est compétente *ratione materiæ* pour statuer sur les décès.

2. Sous réserve du paragraphe premier du présent article, les tribunaux ci-après sont compétents *ratione loci* pour recevoir les requêtes et prononcer les déclarations de décès :

- (i) le tribunal du lieu du dernier domicile de la personne disparue, ou de sa dernière résidence libre ou forcée ;
- (ii) le tribunal du pays dont la personne disparue était ressortissante qui est compétent d'après la législation de ce pays ou, à son défaut, le tribunal de la capitale de ce pays ;
- (iii) le tribunal du lieu où sont situés des biens de la personne disparue ;
- (iv) le tribunal du lieu de décès de la personne disparue ;
- (v) le tribunal du lieu du domicile ou de la résidence du requérant, au cas de requête émanant de l'un quelconque des membres suivants de la famille de la personne disparue : ascendants, descendants, y compris les enfants adoptés et leurs descendants, frère ou sœur et leurs descendants, oncle ou tante, conjoint.

zich in Europa, Azië of Afrika bevond en die tijdens de jaren 1939-1945 verdwenen zijn in zulke omstandigheden, dat redelijkerwijze verondersteld mag worden dat zij, ten gevolge van oorlogsgebeurtenissen of van godsdienstige, politieke, nationale of rassenvervolgen, zijn gestorven.

De leden der gewapende strijdkrachten worden evenwel niet beschouwd als hebbende hun verblijfplaats gehad in Europa, Azië of Afrika, wegens het feit alleen dat zij op deze continenten in dienst zijn geweest.

2. De Verdragsluitende Staten kunnen, door een kennisgeving gericht aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, de toepassing van het Verdrag uitbreiden tot personen die na 1945 in gelijkaardige omstandigheden verdwenen zijn. Deze uitbreiding is alleen van toepassing onder Staten die bedoelde kennisgeving hebben gedaan.

3. De bij bovenstaande paragrafen 1 en 2 bedoelde personen worden in dit Verdrag « vermiste personen » genoemd.

Art. 2.

Bevoegde rechtbanken.

1. In dit Verdrag geldt het woordt « rechtbank » voor iedere overheid die, luidens de van kracht zijnde nationale wetgeving, *ratione materiæ* bevoegd is uitspraak te doen over het overlijden.

2. Onder het voorbehoud van paragraaf één van onderhavig artikel, zijn de hierna vermelde rechtbanken *ratione loci* bevoegd de verzoeken te ontvangen en de verklaringen van overlijden uit te spreken :

- (i) De rechtbank van de plaats waar zich het laatste domicilie van de vermiste persoon, of zijn laatste vrije of gedwongen verblijfplaats bevond ;
- (ii) De rechtbank van het land waarvan de vermiste persoon een onderhorige was, welke volgens de wetgeving van dat land bevoegd is of, bij ontstentenis er van, de rechtbank van de hoofdstad van dat land ;
- (iii) De rechtbank van de plaats waar zich bezittingen van de vermiste persoon bevinden ;
- (iv) De rechtbank van de plaats waar de vermiste persoon overleden is ;
- (v) De rechtbank van de plaats waar het domicilie of de verblijfplaats van de verzoeker gelegen is, ingeval een verzoek is ingediend door om het even welk der volgende familieleden van de vermiste persoon : verwanten in opgaande lijn, verwanten in neergaande lijn, met inbegrip van aangenomen kinderen en hun afstammelingen, broer of zuster en hun afstammelingen, oom of tante, echtgenoot.

3. Toutefois, un Etat contractant pourra désigner, pour tout ou partie de son territoire, un ou plusieurs tribunaux auxquels il dévoluera la compétence que le paragraphe précédent aurait attribuée à ses tribunaux. Ces désignations devront être notifiées au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

4. Le requérant qui aura présenté sa requête à un tribunal jugé par lui compétent aux termes des paragraphes précédents du présent article n'aura pas le droit de soumettre une requête ultérieure à un autre tribunal, à moins qu'il n'ait retiré sa première requête avant qu'un jugement ait été rendu ou à moins que le premier tribunal ne se soit déclaré incompétent pour donner suite à la requête.

Art. 3.

Requête de déclaration de décès.

1. Tout tribunal compétent de chaque Etat contractant agissant soit sur la demande de toute personne physique ou morale ayant un intérêt légitime en la matière, soit sur la demande d'une autorité chargée de la sauvegarde de l'intérêt public, soit de sa propre initiative, prononcera la déclaration de décès d'une personne disparue, lorsque toutes les conditions suivantes seront remplies :

- (i) Que la personne disparue ait eu sa dernière résidence en Europe, en Asie ou en Afrique ;
- (ii) Que la personne ait disparu au cours des années 1939-1945 ;
- (iii) Que les circonstances de la disparition permettent raisonnablement de supposer que la personne disparue est morte par suite d'événements de guerre ou de persécutions raciales, religieuses, politiques ou nationales ;
- (iv) Qu'un délai d'au moins cinq ans se soit écoulé depuis la date connue la plus récente à laquelle la personne disparue était probablement encore en vie suivant les indications fournies par la réception de nouvelles ou un autre fait quelconque porté à la connaissance du tribunal ;
- (v) Qu'il ait été donné une publicité suffisante à la procédure en cours pour la délivrance de cette déclaration de façon à donner à la personne prétendument décédée la possibilité de faire connaître qu'elle est encore en vie.

2. Seules les personnes physiques ou morales énumérées ci-après sont considérées comme ayant un intérêt légitime aux termes du paragraphe précédent :

- (i) Les personnes ayant droit, en qualité autre que celle de créancier, à tout ou partie des biens de la personne disparue, en vertu d'un testament ou *ab intestat* ;

3. Een Verdragsluitende Staat kan evenwel, voor heel zijn grondgebied of voor een deel er van, een of meer rechtbanken aanwijzen waaraan hij de bevoegdheid toewijst die door voorafgaande paragraaf aan zijn rechtbanken wordt verleend. Deze aanwijzingen moeten ter kennis van de Secretaris-Generaal van de Organisatie der Verenigde Naties gebracht worden.

4. De verzoeker die zijn verzoek heeft voorgelegd aan een rechtbank welke hij luidens de voorafgaande paragrafen van onderhavig artikel bevoegd acht, heeft niet het recht daarna een verzoek in te dienen bij een andere rechtbank, tenzij hij zijn eerste verzoek heeft teruggetrokken vooraleer er een vonnis was geveld, of tenzij de eerste rechtbank zich onbevoegd heeft verklaard om aan het verzoek gevolg te geven.

Art. 3.

Verzoek om verklaring van overlijden.

1. Iedere bevoegde rechtbank van elke Verdragsluitende Staat die optreedt, hetzij op aanvraag van enige natuurlijke of rechtspersoon welke ter zake een wettig belang heeft, hetzij op aanvraag van een overheid die belast is met de bescherming van het algemeen belang, hetzij op eigen initiatief, spreekt de verklaring van overlijden van een vermist persoon uit, wanneer de volgende voorwaarden vervuld zijn :

- (i) Dat de vermiste persoon zijn laatste verblijfplaats gehad heeft in Europa, Azië of Afrika ;
- (ii) Dat de persoon verdwenen is tijdens de jaren 1939-1945 ;
- (iii) Dat de omstandigheden waarin de verdwijning gebeurde, redelijkerwijze laten veronderstellen dat de vermiste persoon ten gevolge van oorlogsgebeurtenissen of van godsdienstige, politieke, nationale of rassenvervolgen, is gestorven ;
- (iv) Dat er een periode van minstens vijf jaar verlopen is sedert de meest recente bekende datum waarop de vermiste persoon waarschijnlijk nog in leven was, volgens de gegevens verkregen uit ontvangen berichten of enig ander feit dat ter kennis van de rechtbank werd gebracht ;
- (v) Dat er voldoende ruchtbaarheid gegeven is aan de lopende procedure tot aflevering van deze verklaring, ten einde aan de zeggende overleden persoon de gelegenheid te geven, te laten weten dat hij nog in leven is.

2. Alleen de hierna vermelde natuurlijke of rechtspersonen worden geacht een wettig belang te hebben luidens het voorgaande lid :

- (i) De personen die, in een andere hoedanigheid dan die van schuldeiser, recht hebben op heel het vermogen dan de vermiste persoon of op een deel er van, krachtens een testament of *ab intestat* ;

- (ii) Les personnes ayant droit, en qualité autre que celle de créancier, à tout bien pour lequel les conditions de dévolution ou de partage peuvent dépendre, soit du fait que la personne disparue vit ou est décédée, soit de la date de ce décès ;
- (iii) Les personnes dont le statut juridique peut être affecté par le fait que la personne disparue vit ou est décédée ;
- (iv) Les personnes désireuses d'adopter les enfants mineurs de la personne disparue.

Art. 1.

Date du décès.

1. En prononçant une déclaration de décès, le tribunal compétent doit fixer la date et l'heure du décès, compte tenu de toutes preuves ou indications sur les circonstances ou l'époque de ce décès.

2. En l'absence de toute preuve ou indication de cette nature, la date du décès est fixée au jour de la disparition.

3. Le jour de la disparition est celui de la dernière manifestation connue d'existence de la personne disparue. Il est déterminé par le tribunal en considération des faits portés à sa connaissance et notamment des dernières nouvelles reçues concernant la personne disparue.

4. En l'absence de toute preuve ou indication sur l'heure du décès, celui-ci est fixé au dernier moment du jour retenu comme date de décès.

Art. 5.

Effets des déclarations de décès.

1. Les déclarations de décès prononcées conformément à la présente Convention dans un Etat contractant font foi jusqu'à preuve du contraire dans les autres Etats contractants.

2. Toutefois les Etats contractants pourront, par des accords particuliers qu'ils notifieront au Secrétaire général, attribuer aux déclarations de décès prononcées sur leurs territoires respectifs des effets plus étendus que ceux prévus au paragraphe précédent.

Art. 6.

Effets des déclarations de décès prononcées avant l'entrée en vigueur de la Convention.

Une déclaration de décès prononcée dans un Etat contractant avant l'entrée en vigueur de la présente

- (ii) De personen die, in een andere hoedanigheid dan die van schuldeiser, recht hebben op enig goed in zake hetwelk de voorwaarden van toewijzing of verdeling kunnen afhangen hetzij van het feit dat de vermiste persoon leeft of overleden is, hetzij van de datum van dit overlijden ;
- (iii) De personen wier rechtspositie kan beïnvloed worden door het feit dat de vermiste persoon leeft of overleden is ;
- (iv) De personen die minderjarige kinderen van de vermiste persoon wensen aan te nemen.

Art. 4.

Datum van het overlijden.

1. Wanneer de bevoegde rechtbank een verklaring van overlijden uitspreekt, dient zij daarbij de datum en het uur van het overlijden te bepalen met inachtneming van alle bewijzen of aanwijzingen betreffende de omstandigheden waarin, of het tijdstip waarop dit overlijden heeft plaats gehad.

2. Bij gebreke van enig bewijs of van enige aanwijzing van deze aard, wordt de datum van het overlijden vastgesteld op de dag der verdwijning.

3. De dag der verdwijning is de dag waarop het laatste gekende blijk werd gegeven van het bestaan van de vermiste persoon. Hij wordt door de rechtbank bepaald op grond van de feiten die te harer kennis werden gebracht en inzonderheid van de jongste berichten die omtrent de vermiste persoon werden ontvangen.

4. Bij gebreke van enig bewijs of van enige aanwijzing betreffende het uur waarop het overlijden heeft plaats gehad, zal dit overlijden worden vastgesteld op het laatste ogenblik van de dag die als datum van het overlijden wordt beschouwd.

Art. 5.

Uitwerking van de verklaring van overlijden.

1. De overeenkomstig dit Verdrag in een Verdragsluitende Staat uitgesproken verklaringen van overlijden zijn in de andere Verdragsluitende Staten rechtsgeldig totdat het tegendeel bewezen wordt.

2. De Verdragsluitende Staten kunnen evenwel, door bijzondere akkoorden waarvan zij aan de Secretaris-Generaal dienen kennis te geven, aan de op hun respectieve grondgebieden uitgesproken verklaringen een ruimere uitwerking verlenen dan die welke in de vorige paragraaf is voorzien.

Art. 6.

Uitwerking van de verklaringen van overlijden uitgesproken

vóór het in werking treden van het Verdrag.

Een verklaring van overlijden die door een Verdragsluitende Staat werd uitgesproken vóór het in wer-

Convention aura, sur le territoire des autres Etats contractants, la même valeur qu'une déclaration prononcée conformément à la Convention si le tribunal qui avait prononcé cette déclaration atteste qu'elle remplit les conditions actuellement requises par les articles 1, 2 et 3 de la Convention. Toutefois il ne sera pas porté atteinte de ce fait aux droits de propriété ou autres droits acquis sur ce territoire avant la présentation de cette déclaration.

Art. 7.

Autorité de chose jugée des déclarations prononcées avant l'entrée en vigueur de la Convention.

La présente Convention ne doit pas être interprétée comme portant atteinte à l'autorité de chose jugée des déclarations de décès ayant acquis cette autorité avant l'entrée en vigueur de la Convention.

Art. 8.

Bureau international des déclarations de décès.

1. Un bureau international des déclarations de décès sera institué dans le cadre de l'Organisation des Nations Unies. Le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies en déterminera le siège, la composition, l'organisation et le fonctionnement.

2. Un fichier central sera établi dans ce bureau.

3. Les langues de travail du Bureau international seront l'anglais et le français.

4. Le Bureau sera habilité à recevoir de Gouvernements ou de particuliers des copies authentiques de déclarations de décès de personnes disparues, telles que les définit l'article premier de la présente Convention, prononcées avant l'entrée en vigueur de la présente Convention.

Art. 9.

Communication des requêtes.

1. Tout tribunal qui sera saisi d'une requête aux fins de déclaration de décès ou qui, de sa propre initiative, entamera une procédure aux mêmes fins, communiquera dans les quinze jours au Bureau international les informations suivantes, dans la mesure du possible :

- (i) Les nom et prénoms du disparu ;
- (ii) Les noms et, si possible, les adresses des parents les plus proches ;
- (iii) Le lieu et la date de naissance du disparu ;
- (iv) Sa résidence habituelle ;

king treden van dit Verdrag, zal, op het grondgebied van de andere Verdragsluitende Staten, dezelfde waarde hebben als een verklaring uitgesproken overeenkomstig het Verdrag, indien de rechtbank die deze verklaring had uitgesproken bevestigd dat zij de bij artikelen 1, 2 en 3 van het Verdrag thans vereiste voorwaarden vervult. Er zal hierdoor evenwel geen afbreuk worden gedaan aan de eigendoms- of andere rechten welke op dit grondgebied werden verworven vóór het overleggen van deze verklaring.

Art. 7.

Kracht van Gewijsde van de verklaringen uitgesproken vóór het in werking treden van dit Verdrag.

Dit Verdrag mag niet verstaan worden als afbreuk doende aan de kracht van gewijsde van de verklaringen van overlijden die deze kracht hebben verworven vóór het in werking treden van het Verdrag.

Art. 8.

Internationaal Bureau der verklaringen van overlijden.

1. Er zal in het kader van de Organisatie der Verenigde Naties een Internationaal Bureau der Verklaringen van overlijden worden opgericht. De Secretaris-Generaal van de Organisatie der Verenigde Naties zal de zetel, de samenstelling, de organisatie en de werking er van bepalen.

2. In dit Bureau zal een centraal kaartstelsel worden ingericht.

3. Bij de werkzaamheden van het Internationaal Bureau zullen het Engels en het Frans als voertaal gebruikt worden.

4. Het Bureau zal bevoegd zijn om van Regeringen of van particulieren gewaarmerkte afschriften te ontvangen van verklaringen van overlijden van vermiste personen, zoals deze bij artikel één van dit Verdrag worden omschreven, welke uitgesproken werden vóór het in werking treden van gezegd Verdrag.

Art. 9.

Mededeling van de verzoekschriften.

1. Elke rechtbank waarbij een verzoekschrift wordt ingediend met het oog op een verklaring van overlijden of die, op eigen initiatief, met hetzelfde doel een procedure instelt zal, in zover mogelijk, binnen de vijftien dagen, aan het Internationaal Bureau volgende inlichtingen verstrekken :

- (i) Naam en voornamen van de vermiste persoon ;
- (ii) Namen en, zo mogelijk, adres van de naaste bloedverwanten ;
- (iii) Plaats en datum van geboorte van de vermiste ;
- (iv) Zijn gewone verblijfplaats ;

- (v) Sa dernière résidence libre ou forcée connue ;
- (vi) Toutes informations quant à son statut de nationalité ;
- (vii) La dernière date connue à laquelle la personne disparue était encore, aux termes de la requête, probablement en vie ;
- (viii) Les nom et adresse du requérant, l'intérêt légitime qu'il a à présenter une requête et, le cas échéant, ses rapports de parenté avec le disparu ;
- (ix) La date de l'ouverture de la procédure.

2. Si le Bureau constate qu'une procédure est déjà en cours devant un autre tribunal, il signalera immédiatement le fait au dernier tribunal saisi. Celui-ci ajournera la procédure en cours en attendant la décision passée en force de chose jugée de l'autre tribunal, et fera connaître au requérant le tribunal déjà saisi ainsi que le nom de l'autre requérant. Le Bureau portera également à la connaissance du premier tribunal saisi la requête introduite ultérieurement auprès d'un autre tribunal.

Art. 10.

Publication et communication des décisions.

1. Tout tribunal ayant pris une décision en application de la présente Convention communiquera ladite décision au Bureau international dans les quinze jours suivant la date à laquelle cette décision sera passée en force de chose jugée, qu'elle fasse droit ou non à la requête. Ladite communication énoncera la date de la décision et la date fixée comme la date du décès ou un bref exposé des motifs du rejet.

2. Le Bureau international publiera périodiquement la liste des requêtes et des décisions passées en force de chose jugée ainsi que des attestations délivrées conformément aux dispositions de l'article 6, qui lui auront été communiquées ; il fera également figurer sur cette liste toute déclaration de décès qui lui sera communiquée conformément aux dispositions du paragraphe 4 de l'article 8. En même temps, le Bureau fera connaître les requêtes, décisions et attestations aux proches parents dont les noms lui auront été communiqués conformément aux dispositions du paragraphe 1, (ii), de l'article 9 de la présente Convention. Le Bureau international transmettra également à tout tribunal qui aura été saisi d'une requête de déclaration de décès, l'exposé des motifs de tout rejet précédemment prononcé par un autre tribunal à propos d'une

- (v) Zijn laatste vrije of gedwongen verblijfplaats die gekend is ;
- (vi) Alle inlichtingen betreffende zijn nationaliteit ;
- (vii) Jongste datum waarop de vermiste persoon, overeenkomstig de bewoordingen van het verzoekschrift, vermoedelijk nog in leven was ;
- (viii) Naam en adres van de rekestrant, wettig belang dat hij bij het overleggen van een verzoekschrift heeft en, desgevallend, zijn verwantschap met de vermiste persoon ;
- (ix) Datum van de opening der procedure.

2. Stelt het Bureau vast dat er reeds vóór een andere rechtbank een procedure aan de gang is, dan brengt het dit feit onmiddellijk ter kennis van de rechtbank waarbij de zaak laatstelijk aanhangig werd gemaakt. Deze dient de aan de gang zijnde procedure te schorsen in afwachting van de in kracht van gewijsde gegane beslissing van de andere rechtbank ; zij dient eveneens aan de rekestrant de rechtbank waarbij de zaak reeds is aanhangig gemaakt, alsmede de naam van de andere rekestrant, kenbaar te maken. Het Bureau is er ook toe gehouden, aan de rechtbank waarbij de zaak eerst aanhangig werd gemaakt kennis te geven van het verzoekschrift dat later bij een andere rechtbank werd ingediend.

Art. 10.

Bekendmaking en mededeling van de beslissingen.

1. Elke rechtbank die in toepassing van dit Verdrag een beslissing heeft genomen, dient deze beslissing binnen de vijftien dagen volgend op de datum waarop zij in kracht van gewijsde is gegaan, onverschillig of het verzoek daarbij al dan niet werd ingewilligd, aan het Internationaal Bureau mede te delen.

Deze mededeling zal de datum der beslissing en de als datum van overlijden vastgestelde datum, of een korte uiteenzetting der gronden van de afwijzing behelzen.

2. Het internationaal Bureau dient geregeld de lijst der verzoekschriften, der in kracht van gewijsde gegane beslissingen, alsmede der overeenkomstig artikel 6 afgeleverde attesten waarvan het kennis zal gekregen hebben, bekend te maken ; het zal op deze lijst eveneens, elke verklaring van overlijden vermelden die hem overeenkomstig de bepalingen van paragraaf 4 van artikel 8 zal zijn medegedeeld. Terzelfder tijd dient het Bureau aan de naaste bloedverwanten, wier namen hem overeenkomstig de bepalingen van paragraaf 1, (ii), van artikel 9 van dit Verdrag zullen zijn medegedeeld, kennis te geven van voornoemde verzoekschriften, beslissingen en attesten. Het internationaal Bureau dient eveneens aan elke rechtbank waarbij een verzoek om verklaring van overlijden werd aanhangig gemaakt, de uiteenzetting der gronden over te maken van elke

requête de déclaration de décès concernant la même personne disparue.

3. Il ne sera pas prononcé de déclaration de décès conformément aux termes de la présente Convention avant l'expiration d'un délai de trois mois à partir de la date de publication de la requête par le Bureau international.

4. Si une déclaration de décès passée en force de chose jugée fait ultérieurement l'objet d'une procédure de révision dans le pays où elle a été prononcée dans le cadre de la présente Convention, la requête tendant à cette révision ainsi que la décision prise à son égard tomberont également sous l'application des paragraphes 1 et 2 ci-dessus. Il en sera de même pour les déclarations de décès ayant donné lieu à l'attestation prévue à l'article 6.

Art. 11.

Commissions rogatoires.

1. Les Etats contractants exécuteront les commissions rogatoires relatives à toute procédure visée par la Convention, selon leur législation nationale, leur pratique en cette matière et les conventions conclues et à conclure.

2. La transmission des commissions rogatoires s'effectuera selon les méthodes habituelles. Toutefois, les Etats contractants pourront transmettre les commissions rogatoires par l'entremise du Bureau international.

Art. 12.

Exemption de frais et assistance judiciaire.

La procédure engagée par des étrangers en application des dispositions de la présente Convention sera exempte de tous frais et dépens et l'assistance judiciaire sera accordée dans tous les cas où, en vertu de la législation nationale, les ressortissants du pays où une action de cette nature est en instance bénéficient de cette exemption ou de cette assistance. Les requérants indigents sont dispensés de la *cautio judicatum solvi*.

Art. 13.

Adhésion.

1. La présente Convention sera ouverte à l'adhésion des Membres de l'Organisation des Nations Unies et des Etats non membres parties au Statut de la Cour internationale de Justice, ainsi que de tous les autres Etats non membres auxquels une invitation aura été adressée à cet effet par le Conseil économique et social, agissant sur requête de l'Etat intéressé.

2. L'adhésion s'effectuera par le dépôt d'un instrument formel auprès du Secrétaire général.

afwijzing die vroeger door een andere rechtbank werd uitgesproken ter zake van een verzoek om verklaring van overlijden betreffende dezelfde vermiste persoon.

3. Er zal vóór het verstrijken van een termijn van drie maanden ingaand op de datum der bekendmaking van het verzoekschrift door het internationaal Bureau, geen verklaring van overlijden overeenkomstig de bevoordingen van dit Verdrag uitgesproken worden.

4. Maakt een in kracht van gewijsde gegane verklaring van overlijden, in het land waar zij in het kader van dit Verdrag werd uitgesproken, later het voorwerp uit van een herzieningsprocedure, dan zal het verzoek strekkende tot deze herziening, alsmede de ter zake genomen beslissing, eveneens onder de toepassing vallen van bovenstaande paragrafen 1 en 2. Hetzelfde geldt voor de verklaringen van overlijden welke aanleiding hebben gegeven tot het bij artikel 6 voorziene attest.

Art. 11.

Rogatoire Commissiën.

1. De Verdragsluitende Staten zullen de rogatoire commissiën betreffende elke door het Verdrag bedoelde procedure uitvoeren overeenkomstig hun nationale wetgeving, hun praktijk ten deze en de gesloten en te sluiten verdragen.

2. De rogatoire commissiën worden volgens de gebruikelijke methodes overgemaakt. De verdragsluitende Staten zullen de ambtelijke opdrachten evenwel kunnen overmaken door bemiddeling van het Internationaal Bureau.

Art. 12.

Vrijstelling van kosten en rechtsbijstand.

De door vreemdelingen, in toepassing van de bepalingen van dit Verdrag, ingestelde procedure zal vrijgesteld zijn van alle kosten en er zal rechtsbijstand worden verleend in al de gevallen waarin, krachtens de nationale wetgeving, de onderhorigen van het land waar een dergelijke rechtsvordering aanhangig is, deze vrijstelling of deze rechtsbijstand genieten. De behoeftige rekestanten zijn van het *cautio judicatum solvi* ontslagen.

Art. 13.

Toetreding.

1. Tot dit Verdrag kunnen toetreden, de Leden van de Organisatie der Verenigde Naties en de Staten die geen lid zijn van deze Organisatie maar die partij zijn bij het Statuut van het Internationale Gerechtshof, alsmede alle andere niet-leden welke door de Economische en Sociale Raad, handelend op verzoek van de belanghebbende Staat, daartoe uitgenodigd werden.

2. De toetreding dient te geschieden door neerlegging van een formele akte bij de Secretaris-Generaal.

3. Au sens de la présente Convention, le terme « Etat » comprend également les territoires placés sous la responsabilité internationale de chaque Etat contractant sauf si cet Etat intéressé a stipulé au moment de l'adhésion que cette Convention ne s'applique pas à certains de ces territoires. Tout Etat qui fait une telle stipulation peut ultérieurement, en adressant une notification au Secrétaire général, étendre l'application de la Convention à tous les territoires ainsi exclus ou à l'un quelconque d'entre eux.

Art. 14.

Entrée en vigueur.

1. La présente Convention entrera en vigueur le trentième jour qui suivra la date à laquelle le deuxième instrument d'adhésion aura été déposé conformément aux dispositions de l'article 13.

2. Pour chacun des Etats qui adhéreront après le dépôt du deuxième instrument d'adhésion, la Convention entrera en vigueur le trentième jour qui suivra la date du dépôt par cet Etat de son instrument d'adhésion.

Art. 15.

Approbation par l'Assemblée générale.

La création du Bureau international prévu à l'article 8 sera sujette à l'approbation de l'Assemblée générale des Nations Unies.

Art. 16.

Notifications effectuées par le Secrétaire général.

Le Secrétaire général notifiera ce qui suit à tous les Etats Membres et aux Etats non membres visés à l'article 13 :

a) Les adhésions effectuées conformément aux dispositions de l'article 13 ;

b) Les stipulations et notifications effectuées conformément aux dispositions du paragraphe 3 de l'article 13 ;

c) La date à laquelle la présente Convention sera entrée en vigueur conformément aux dispositions du paragraphe 1 de l'article 14 ;

d) Les réserves formulées et les notifications effectuées en application de l'article 19 ;

e) Les notifications adressées au Secrétaire général conformément aux dispositions du paragraphe 2 de l'article premier ;

f) Les désignations adressées au Secrétaire général conformément aux dispositions du paragraphe 3 de l'article 2 ;

3. In de zin van dit Verdrag, omvat het woord « Staat » eveneens de onder de internationale verantwoordelijkheid van elke Verdragsluitende Staat geplaatste grondgebieden, behalve indien de belanghebbende Staat op het ogenblik der toetreding bedongen heeft, dat dit Verdrag op sommige van deze grondgebieden niet van toepassing is. Elke Staat die een dergelijke stipulatie formuleert kan later, door toezending van een kennisgeving aan de Secretaris-Generaal, de toepassing van het Verdrag uitbreiden tot al de aldus uitgesloten grondgebieden, of tot een hunner, overschillig hetwelk.

Art. 14.

Inwerkingtreding.

1. Dit Verdrag zal in werking treden de dertigste dag na de datum van de neerlegging, overeenkomstig de bepalingen van artikel 13, van de tweede toetredingsoorkonde.

2. Voor elk der Staten die toetreden na de neerlegging van de tweede toetredingsoorkonde, zal dit Verdrag in werking treden de dertigste dag na de datum van de neerlegging, door deze Staat, van zijn toetredingsoorkonde.

Art. 15.

Goedkeuring door de Algemene Vergadering.

De bij artikel 8 voorziene oprichting van het Internationaal Bureau dient goedgekeurd te worden door de Algemene Vergadering der Verenigde Naties.

Art. 16.

Kennisgevingen verricht door de Secretaris-Generaal.

De Secretaris-Generaal zal aan al de in artikel 13 bedoelde deelnemende en niet deelnemende Staten kennis geven van :

a) De overeenkomstig de bepalingen van artikel 13 verrichte toetredingen ;

b) De overeenkomstig de bepalingen van paragraaf 3 van artikel 13 geformuleerde stipulaties en gedane kennisgevingen ;

c) De datum waarop dit verdrag overeenkomstig de bepalingen van paragraaf 1 van artikel 14 in werking zal getreden zijn ;

d) Het voorbehoud geformuleerd in toepassing van artikel 19 alsmede de kennisgevingen gedaan in toepassing van hetzelfde artikel ;

e) De overeenkomstig de bepalingen van paragraaf 2 van artikel één aan de Secretaris-Generaal toegezonden kennisgevingen ;

f) De overeenkomstig paragraaf 3 van artikel 2 aan de Secretaris-Generaal toegezonden aanwijzingen ;

g) Les accords conclus en application du paragraphe 2 de l'article 5.

Art. 17.

Durée de la Convention.

1. La présente Convention restera en vigueur pendant une période de cinq ans à compter de la date à laquelle elle entrera en vigueur conformément aux dispositions du paragraphe premier de l'article 14.

2. Toutefois les instances engagées pendant la durée de la Convention et qui seront en cours lors de son expiration pourront être poursuivies sur les mêmes bases jusqu'à décision passée en force de chose jugée ; cette décision aura alors le même effet que si elle était intervenue avant l'expiration de la Convention.

Art. 18.

Règlement des différends.

S'il s'élève entre Etats contractants un différend relatif à l'interprétation ou à l'application de la présente Convention et que ce différend n'ait pas été réglé par d'autres moyens, il sera soumis à la Cour internationale de Justice. Le différend sera porté devant la Cour, soit par notification du compromis des parties au différend, soit par une requête unilatérale émanant de l'une d'elles.

Art. 19.

Réserves.

Tout Etat pourra subordonner son adhésion à la présente Convention à des réserves, ces dernières ne pouvant être formulées qu'au moment de l'adhésion.

Si un Etat contractant n'accepte pas les réserves auxquelles un autre Etat aurait ainsi subordonné son adhésion, il pourra, à condition de le faire dans les quatre-vingt-dix jour qui suivront la date à laquelle le Secrétaire général lui aura communiqué ces réserves, notifier au Secrétaire général qu'il tient cette adhésion pour non intervenue. Dans ce cas, la Convention sera considérée comme n'étant pas en vigueur entre ces deux Etats.

Art. 20.

Dépositaire et langues officielles.

La présente Convention, dont les textes anglais, chinois, espagnol, français et russe font également foi, sera déposée auprès du Secrétaire général qui en transmettra des copies certifiées conformes à tous les Etats Membres, aux Etats non membres, qui sont parties au

g) De in toepassing van paragraaf 2 van artikel 5 gesloten akkoorden.

Art. 17.

Duur van het Verdrag.

1. Dit Verdrag zal van kracht blijven gedurende een tijdperk van vijf jaar te rekenen van de datum waarop het overeenkomstig de bepalingen van paragraaf één van artikel 14 zal in werking treden.

2. De tijdens de duur van het Verdrag ingestelde procedures die op het ogenblik der verstrijking van het Verdrag aan de gang zijn, zullen evenwel op dezelfde grondslagen kunnen voortgezet worden, tot dat er een in kracht van gewijsde gegane beslissing is genomen ; deze beslissing zal alsdan dezelfde uitwerking hebben als zij zou gehad hebben indien zij ware genomen vóór het verstrijken van het Verdrag.

Art. 18.

Regeling der geschillen.

Indien er tussen de verdragsluitende Staten een geschil ontstaat betreffende de interpretatie of de toepassing van dit Verdrag, en indien dit geschil niet door andere middelen is geregeld geworden, dan wordt het aan het Internationaal Gerechtshof onderworpen. Het geschil dient bij het Hof aanhangig gemaakt, hetzij door kennisgeving van het compromis der bij het geschil betrokken partijen, hetzij door een eenzijdig verzoekschrift uitgaande van een dezer.

Art. 19.

Voorbehoud.

Elke Staat zal zijn toetreding tot dit Verdrag kunnen ondergeschikt maken aan voorbehoud ; dit voorbehoud kan eerst op het ogenblik der toetreding geformuleerd worden.

Indien een Verdragsluitende Staat het voorbehoud waaraan een andere Staat zijn toetreding aldus mocht ondergeschikt maken, niet aanvaardt, zal hij, op voorwaarde dat hij zulks doet binnen negentig dagen volgend op de datum waarop de Secretaris-Generaal hem dit voorbehoudt heeft medegedeeld, aan de Secretaris-Generaal kunnen te kennen geven dat hij deze toetreding als niet gebeurd beschouwd. In dit geval zal het Verdrag worden geacht niet van kracht te zijn tussen deze beide Staten.

Art. 20.

Bewaarder en officiële talen.

Dit Verdrag, waarvan de Engelse, de Chinese, de Spaanse, de Franse en de Russische tekst gelijkelijk rechtsgeldig zijn, zal worden neergelegd bij de Secretaris-Generaal, die gewaarmerkte afschriften ervan dient over te maken aan al de deelnemende Staten.

Statut de la Cour internationale de Justice, ainsi qu'à tous les autres Etats non membres auxquels une invitation aura été adressée par le Conseil économique et social en application des dispositions de l'article 13.

aan de niet deelnemende Staten welke partij zijn bij het Statuut van het Internationale Gerechtshof, alsook aan al de andere niet deelnemende Staten aan dewelke, in toepassing van de bepalingen van artikel 13, door de Economische en Sociale Raad een uitnodiging zal zijn gezonden.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre des Affaires étrangères, le 21 février 1952, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation de la convention concernant la déclaration de décès de personnes disparues et de l'acte final, signés à Lake Success, le 6 avril 1950 », a donné en sa séance du 5 mars 1952 l'avis suivant :

En présence des divergences qui existent entre les dispositions de la loi du 20 août 1948 relative aux déclarations de décès et de présomption de décès et à la transcription et la rectification administrative de certains actes de décès, et celles de la convention concernant la déclaration de décès de personnes disparues, le Conseil d'Etat propose d'apporter à cette loi les modifications qui s'imposent.

La chambre était composée de :

MM. J. SUETENS, premier président du Conseil d'Etat, président ;

M. SOMERHAUSEN et G. VAN BUNNEN, conseillers d'Etat ;

E. VAN DIEVOET et J. MERTENS, assesseurs de la section de législation ;

G. PIQUET, greffier adjoint, greffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. Suetens.

Le Greffier — De Griffier,
(signé — get.) G. PIQUET.

Pour deuxième expédition délivrée à M. le Ministre des Affaires étrangères.

Le 11 mars 1952.

Le Greffier du Conseil d'Etat.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 21e Februari 1952 door de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van het verdrag inzake de verklaring van overlijden van vermiste personen en van de slotakte, getekend te Lake Success, de 6^e April 1950 », heeft ter zitting van 5 Maart 1952 het volgend advies gegeven :

In aanmerking genomen de verschillen tussen de bepalingen van de wet van 20 Augustus 1948 betreffende de verklaringen van overlijden en van vermoedelijk overlijden alsmede betreffende de overschrijving en de administratieve verbetering van sommige akten van overlijden, enerzijds, en de bepalingen van het verdrag inzake de verklaring van overlijden van vermiste personen, anderzijds, stelt de Raad van State voor, in die wet de nodige wijzigingen aan te brengen.

De kamer was samengesteld uit de

H.H. J. SUETENS, eerste-voorzitter van de Raad van State, voorzitter ;

M. SOMERHAUSEN en G. VAN BUNNEN, raadsheren van State ;

E. VAN DIEVOET en J. MERTENS, bijzitters van de afdeling wetgeving ;

G. PIQUET, adjunct-griffier, griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. Suetens.

Le Président — De Voorzitter,
(signé — get.) J. SUETENS.

Voor tweede uitgifte afgeleverd aan de H. Minister van Buitenlandse Zaken.

De 11e Maart 1952.

De Griffier van de Raad van State,

R. DECKMYN.